t Swaarde hondje dij groag wit worden wol

In Zeuvenhuzen was ais n routswaart hondje dij nooit mit aander hondjes mitdoun mog as ze aan t speulen waren. Aaltied wuir hai ofblaft omdat e zo swaart was; veul swaarter as aal aander swaarde hondjes in de buurt.

Mit steert tussen de pootjes luip hai den mor weer vot en jankde zachies veur zok uut.

Op n dag haar t routswaarde hondje n plan. Zien boas ston hoog op n ledder t huus te vaarven.
Dij het t veul te drok om aan mie te denken, dochde t hondje en inainen stötde t daaier de grode pot mit widde vaarve om. Tegelstroatje wuir hailendal wit. t Hondje ging der op zien ruggie in liggen en draaide zok om en om... Dou draaide hai zok op zien liefie... Zulfs zien koppie muik hai hailmoal wit.

Dou hai zo wit was as snij runde t hondje haard weg.

Wat heurde hai doar? Was dat n baang jongesstemmechie? Uut nijsgiereghaid runde t hondje noar de viever in t paark.
n Stout jonkie was stiekem in t wotter goan mor hai kon nait ains zwemmen.

“Help!” ruip t jonkie, “hoal mie deruut!”

t Hondje bedochde zok nait en sprong de viever in. Mit zien staarke tanden trok hai t jonkje aan de kleren uut t wotter.

Aan de kaande stonden de pabbe en moeke van t jonkje.
“Dank je wel, brave hond,” zeden zai en ze aaiden t daaier over t koppie.

Mor deur t wotter was aal t vaarve derof goan en nou was t hondje weer net zo swaart as veurtied.

Gelukkeg haar n aander hond vanuut de veerte ales zain. Doalek het dij hond ale honden in de buurt verteld hou flink t swaarde hondje is.

Nou mag hai aaltied mit heur mitspeulen en dat vindt t routswaarde hondje nog t mooiste van t haile verhoal.

Auteur: Henk Puister

Inspreker: Geesjen Doddema